

[Udenrigsministeren.]

UNCTAD-konference og andre internationale møder i den kommende tid, hvor disse spørgsmål måtte blive drøftet.

Jeg er overbevist om, at en af konklusionerne af disse drøftelser vil være en erkendelse fra alle sider af, at der fra udviklingslandenes side fortsat vil være et behov for den statslige udviklingsbistand. De seneste års skuffende udvikling er nemlig ikke ensbetydende med, at udviklingsbistand ikke er et egnet instrument i udviklingsprocessen, men alene udtryk for, at udviklingsbistand ikke alene og isoleret er tilstrækkelig. Der må iværksættes forholdsregler til gavn for udviklingslandene også på en række andre felter. Når jeg imidlertid fremhæver den statslige udviklingsbistands fortsatte betydning, er det, fordi forholdsregler f. eks. på råvareområdet og på handelsområdet kun i begrænset omfang vil komme de fattigste og de mindst udviklede lande til gode.

Den nye økonomiske verdensordens forskellige krav vil formentlig skabe et mere uoverskueligt billede af udviklingsbistandens samlede størrelse og omfang, fordi der i industrilandenes samlede bestræbelser over for udviklingslandene vil indgå en række elementer, som kan være vanskelige at gøre op i tal, og som i hvert fald ikke kan udtrykkes alene med en bistandsprocent. Det er klart, at der i en ny økonomisk verdensorden vil indgå aktiviteter, der uden videre kan betragtes som egentlig statslig udviklingsbistand. Flere af de foranstaltninger, der tænkes gennemført som resultat af en ny økonomisk verdensorden, vil imidlertid ligge uden for de hidtidige rammer for dansk bistandspolitik. Noget tilsvarende gælder i øvrigt visse af de forpligtelser, der følger af EF's samarbejde med tredjelandsene.

Som jeg nævnte til indledning, har regeringen for nylig fremlagt den såkaldte rullende 5 års plan for Danmarks statslige bistand til udviklingslandene frem til 1980-81, og jeg går ud fra, at tingets medlemmer har haft tid til at gøre sig bekendt med denne plan, der i sit indledende afsnit omtaler størrelsen af de danske bistandsydelse til udviklingslandene. Planen sigter fortsat imod, at vi fra dansk side vil opfylde FN's 0,7 pct. målsætning i 1979-80, men det er regeringens opfattelse, at vi ikke bør standse

væksten i vores udviklingsbistand ved de 0,7 pct. af bruttonationalproduktet. Der sigtes derfor imod en fortsat vækst i u-landsbevillingerne i samme tempo som i de foregående år, dvs. en årlig stigning i u-landsbevillingerne på knap 8 pct.

Med den plan, vi har lagt for væksten i u-landsbevillingerne, er Danmark i forhold til de fleste andre industrialiserede lande placeret på et højt niveau for statslig bistand. Danmark ydede f. eks. i 1974 0,55 pct. af bruttonationalproduktet i bistand mod et gennemsnit for de industrialiserede lande som helhed på 0,33 pct. Imidlertid er der ingen grund til at lægge skjul på, at Danmark, når det gælder disse sammenligninger, ligger lavere end de lande, vi sædvanligt ville sammenligne os med, f. eks. Sverige, Norge og Holland, der alle ved udgangen af 1976 vil have opfyldt FN's 0,7 pct. målsætning.

Nøgleordet i den forespørgsel, der danner grundlag for debatten her i dag, er jo principperne for den fremtidige danske udviklingsbistand. Inden jeg går nærmere ind på en omtale af disse principper, synes jeg, der er grund til at fremhæve, at der her i folketinget, lige siden vi for godt 15 år siden for alvor fra dansk side kom i gang med bistanden til udviklingslandene, har hersket en betydelig grad af enighed både om sigtet med denne udviklingsbistand, om væksten i u-landsbevillingerne og om retningslinjerne for bistandens gennemførelse. Jeg nævner dette, fordi jeg håber, at et sådant solidt flertal i folketinget fortsat vil stå bag denne vigtige del af Danmarks udenrigspolitik.

En af hovedmålsætningerne for dansk bistandspolitik er ønsket om at kanalisere bistanden til de fattigste blandt udviklingslandene. Dette gælder såvel den to-sidede eller såkaldt bilaterale bistand som vor deltagelse i den flersidede, eller hvad vi kalder den multilaterale bistand. I vor bistandspolitik bestræber vi os stadig på at opnå denne nogenlunde ligelige fordeling mellem bilateral bistand og multilateral bistand. Danmarks samlede bistand til udviklingslandene har jo i en årrække fordelt sig efter dette omtrentlige ligelighedsprincip mellem de to bistandsformer. Denne fordeling med omtrent halvdelen på hver af formerne har vi fælles med Sverige og Norge. De fleste andre vestlige lande, først og fremmest de meget store